

Situatia externa in timpul domniilor voievozilor romani

In secolele al XIV-lea-al XVI-lea statutul international al Tarilor Romane este determinat de doi factori:

- raporturile dintre marile puteri vecine;
- obiectivele politice externe romanesti.

Mijloacele folosite de domnitorii romani au fost:

- militare pana la 1600
- diplomatice si militare dupa 1600

Raportul de forte era favorabil Imperiului Otoman.

Cauze:

- Tarile Romane nu au resursele necesare unor actiuni ofensive de durata in teritoriul inamic;
- Strategia lor militara este defensiva.

Consecinte: aplicarea unei tactici militare proprii precum "tactica pamantului parjolit".

Atitudinea boierimii este contradictorie, in functie de propriile interese, pe cand cea a puterilor crestine este inconsecventa

Tarile Romane:

- au facut parte, conform dreptului islamic, din "Casa Pacii";
 - se aflau la extremitatea directiei strategice de inaintare spre centr Europei - Viena.
- La baza raporturilor romano-turcesti au stat Capitulatiile care prevedeau respectarea autonomiei Tarilor Romane, care astfel isi pastrau institutiile.
- Principele era domn pamantean ales de boieri.

Obligatiile Tarilor Romane:

- a. materiale: - plata tributului; daruri pentru reconfirmarea domniei; produse (cereale, turme de oi, lemn);
- b. militare: - sprijinirea Portii cu soldati si salahori in perioada campaniilor militare.

Obligatiile Imperiului Otoman:

- recunoasterea autonomiei Principatelor;
- turcii nu aveau voie sa stationeze la nordul Dunarii si sa ridice moschei in aceste zone.

Obiective ale politicii externe ale Tarilor Romane:

- lupta pentru mentinerea independentei politice si a autonomiei;
- apararea teritoriului si a hotarelor tarii;
- prin implicarea in lupta antiotomana Tarile Romane s-au integrat ca un factor important in cruciada tarzie;
- stoparea tendintelor expansioniste ale Ungariei si Poloniei.